

SPOOKSCHIP

Eerder verschenen van Clive Cussler bij The House of Books

DIRK PITT-AVONTUREN

Dood op de Zwarte Zee
Storm in Havana
De pijl van Poseidon
Wassende maan
Duivelsadem
De schat van Khan
Zwarte wind
Trojaanse Odyssee
Poorten van Hades
Atlantis ontdekt
Stormvloed
Schokgolf
Dodelijk tij
Duik in het duister
Vixen 03
Titanic
Het logboek

ISAAC BELL-AVONTUREN

De provocateur
De dief
De race
De spion
De Saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN
(NUMA-FILES)

Zero hour
De storm
Duivelspoort
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Serpent

Clive Cussler
en Graham Brown

Spookschip

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Ghost Ship*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2014

© Sandecker RLLLP, 2014

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc., 350 Fifth Avenue, Suite 5300,
New York, NY 10118 USA

© Vertaling uit het Engels: Pieter Cramer, 2017

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4953 5

ISBN 978 90 443 4954 2 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog
De verdwijning

Durban, Zuid-Afrika, 25 juli 1909

Ze reden een absolute leegte in, althans die indruk had hoofdinspecteur Robert Swan van het politiekorps van Durban.

Op een maanloze nacht onder een inktzwarte hemel zat Swan voor in een vrachtwagen die rammelend over een stoffige zandweg door het landschap ten noorden van Durban reed. De koplampen van de enorme Packard wierpen gele, op en neer deinende lichtbundels vooruit die de weg voor hen nauwelijks beschenen. In de duisternis turend overzag Swan op geen enkel moment meer dan veertig meter van het met bandensporen doorploegde pad.

‘Hoe ver is het nog naar de boerderij?’ vroeg hij, terwijl hij opzijkeek naar een magere, verweerde man, die Morris heette en tussen hem en de chauffeur in geperst zat.

Morris keek op zijn horloge, boog voorover naar de chauffeur en wierp een blik op de kilometerteller van de vrachtwagen. Na wat hoofdberekeningen bestudeerde hij de kaart die hij in zijn handen hield. ‘We moeten er bijna zijn, inspecteur. Nog maximaal tien minuutjes, schat ik.’

De hoofdinspecteur knikte en greep het portier beet terwijl ze over het pad voorthobbelden. De Packard was een drietonner, het nieuwste model uit Amerika en een van de eerste motorvoertuigen van het politiekorps van Durban. Hij was geleverd met een speciaal aangepaste cabine en voorruit. Een paar enthousiastelingen van de nieuw geformeerde motorbrigade hadden op de open laadbak een

ijzeren frame gebouwd waarover ze zeildoek hadden gespannen, maar niemand had eraan gedacht de wagen comfortabeler te maken.

Terwijl de vrachtwagen woest hotsend over het karrenspoor bolderde, bedacht Swan dat hij toch beter te paard had kunnen gaan. Maar wat deze enorme wagen aan comfort tekortkwam maakte hij qua laadvermogen ruimschoots goed. Behalve Swan, Morris en de chauffeur zaten er nog acht agenten in de bak.

Swan leunde over de rand van het portier en keek om naar achteren. Vier paar koplampen volgden. Drie auto's en een tweede Packard. In totaal had Swan bijna een kwart van het korps bij zich.

‘Weet u zeker dat we zoveel man nodig hebben?’ vroeg Morris.

Misschien is het wat overdreven, dacht Swan. Maar aan de andere kant, de misdadigers op wie ze jaagden – een bende die in de kranten de Klaar River Gang werd genoemd – hadden ook hun eigen achterban. Naar men zei wel een man of dertig, veertig, afhankelijk van wie je geloofde.

Hoewel ze als ordinaire struikrovers waren begonnen met het beroven en afpersen van mensen die met een handeltje in het Veld een eerlijke boterham probeerden te verdienen, waren ze in de afgelopen zes maanden steeds sluer en gewelddadiger geworden. Boerderijen die weigerden protectiegeld te betalen, brandden tot de grond toe af. Mijnwerkers en reizigers verdwenen zonder een spoor na te laten. Wat er precies gebeurde, kwam aan het licht toen een aantal bendeleden bij een poging een bank te beroven werden opgepakt. Toen ze voor verhoor naar Durban werden overgebracht, waren ze in een doldrieste actie bevrijd, waarbij drie politieagenten werden gedood en vier anderen gewond raakten.

Dit was een grens waarvan Swan niet wilde dat ze die overschreden. ‘In een eerlijk gevecht ben ik niet geïnteresseerd,’ antwoordde hij. ‘Ik hoef je er niet aan te herinneren wat er twee dagen geleden is gebeurd.’

Morris schudde zijn hoofd en Swan tikte met zijn hand op het tussenschot dat de cabine van het achterste deel van de vrachtwagen

scheidde. Er schoof een luik open en in het gat verscheen een forse mannenkop die de hele opening vulde.

‘Is iedereen paraat?’ vroeg Swan.

‘We zijn paraat, inspecteur.’

‘Mooi,’ zei Swan. ‘Denk eraan, geen gevangenen vannacht.’

De man knikte begrijpend, maar Morris reageerde met een zijdelingse blik op deze mededeling.

‘Heb je daar soms een probleem mee?’ snauwde Swan hem toe.

‘Nee, meneer,’ antwoordde Morris met zijn ogen strak op zijn kaart gericht. ‘Alleen... we zijn er bijna. Het is achter deze heuvel.’

Swan richtte zijn aandacht weer op de weg voor hem, haalde diep adem en zette zich schrap. Vrijwel op hetzelfde moment snoof hij de geur van rook op. Het was onmiskenbaar van een vuur, alsof er ergens iets in de fik stond.

Even later reed de Packard over de top van de heuvel, waarachter een felle oranje gloed de diep donkere nacht boven de velden onder hen in tweeën spleet. De boerderij stond volledig in lichterlaaie, uitwaaierende vuurtongen vlamden hoog op.

‘Godallemachtig!’ vloekte Swan.

De auto's raasden de heuvel af en verspreidden zich. De mannen sprongen eruit en posteerden zich rondom het huis.

Geen van hen werd beschoten. Geen van hen schoot.

Morris liep met zijn ploeg op het gebouw af. Ze naderden met de wind in de rug en stormden het enige deel van de schuur dat nog niet brandde in. Een aantal paarden konden ze redden, maar de paar bendeleden die ze vonden waren al dood. Sommigen half verbrand, anderen neergeschoten en voor dood achtergelaten.

Het vuur blussen was uitgesloten. Het oude, met olieverf beschilderde hout verschrompelde en brandde als een fakkel. Er straalde zo'n verzengende hitte van af dat Swans mannen zich al spoedig gedwongen zagen zich terug te trekken om te voorkomen dat ze levend verschroelden.

‘Wat is hier gebeurd?’ vroeg Swan aan zijn adjudant.

‘Zo te zien hebben ze het onderling met elkaar aan de stok gehad,’ antwoordde Morris.

Swan overwoog de mogelijkheid. Al voor de arrestaties in Durban deden er geruchten de ronde waaruit je kon concluderen dat de eenheid in de bende aan erosie onderhevig was. ‘Hoeveel doden?’

‘We hebben er vijf gevonden. Een paar jongens denken dat ze er binnen nog twee hebben gezien, maar daar konden ze niet bij komen.’

Op dat moment werd er geschoten.

Swan en Morris zochten ijlings dekking achter de Packard. Vanuit hun beschutte posities begonnen een aantal agenten terug te schieten en ze richtten hun salvo's blindelings op de vuurzee.

Het schieten hield aan, in een ogenschijnlijk ongecoördineerd staccato, maar Swan zag om hen heen nergens kogels inslaan.

‘Niet meer schieten!’ riep hij. ‘Maar hou wel je kop omlaag.’

‘Maar er wordt op ons geschoten,’ gilde een van de mannen terug.

Swan schudde zijn hoofd terwijl het geknal van gewerschoten doorging. ‘Het is munitie die in het vuur afgaat.’

Het bevel werd al roepend van man tot man doorgegeven. In strijd met zijn eigen instructie kwam Swan overeind en hij tuurde over de motorkap van de vrachtwagen.

De vuurzee had zich over de gehele boerderij verspreid. Wat er van de balken was overgebleven lag als de botten van een reus op de brandende resten van een Oudgermaanse brandstapel. De vlammen lekten eraan en brandden merkwaardig fel, helder wit en oranje met zo nu en dan groen en blauw opflitsende steekvlammen. Het leek alsof het hellevuur op aarde was ontbrand en het de bende inclusief schuilplaats van binnenuit verteerde.

Terwijl Swan toekeek, klonk er diep in het binnenste van het brandende bouwwerk een geweldige knal en dat wat van het gebouw nog overeind stond explodeerde in een regen van brokstukken. Swan sloeg door de kracht van de explosie achterover en viel

hard met zijn rug tegen de grond, terwijl brokken puin tegen de zijkant van de Packard kletterden.

Direct na de explosie daalde er brandende confetti op hen neer, duizenden papiersnippers trokken strepen van rook en as door de donkere lucht. Zodra de dwarrelende snippers de grond raakten, ontstonden er vuurtjes in het droge gras.

Toen ze dat zagen, kwamen de mannen van Swan zonder te aarzelen in actie en traptten de smeulende as uit om te voorkomen dat ze door een opblaaierende brand in het struikgewas werden ingesloten.

Swan zag diverse snippers vlak bij hem neerkomen. Hij rolde ernaartoe en strekte zijn arm uit om ze met zijn hand uit te slaan. Tot zijn verbazing waren het getallen, letters en het strenge gezicht van koning George die hem van het papier aanstaarden.

‘Tientjes,’ riep Morris opgewonden. ‘Briefjes van tien. Duizenden.’

Toen dit tot de mannen doordrong, verdubbelden ze hun ijver en met een gretig enthousiasme dat ze zelden voor het verzamelen van bewijs aan de dag legden, renden ze graaiend naar de verkoolde snippers in het rond. Sommige bankbiljetten waren in bundels bijeengebonden en niet al te erg verbrand. Andere zagen eruit als verschroeide bladeren in een open haard, omgekruld en zwartgeblakerd, volledig onherkenbaar.

‘Dit geeft een geheel nieuwe betekenis aan de uitdrukking “de buit verdelen”,’ merkte Morris op.

Swan grinnikte, maar hij luisterde niet echt. Zijn gedachten waren ergens anders. Hij bestudeerde het vuur, telde de lichamen en verwerkte de feiten zoals dat een inspecteur van politie betaamde.

Er klopte iets niet, van geen kant.

Om te beginnen de anticlimax van die avond. De bende die hij te lijf had willen gaan, had hem die klus zelf uit handen genomen. Dat kon gebeuren. Dat had hij eerder meegemaakt. Misdadigers vlogen elkaar wel vaker in de haren om de verdeling van de buit, vooral als

de groep niet al te hecht was en geen echte leider had, zoals volgens de geruchten bij deze bende het geval zou zijn.

Nee, dacht Swan, dit is verdacht op een dieper niveau.

Morris scheen iets te merken. 'Wat is er?'

'Dit is niet logisch,' antwoordde hij.

'Wat niet?'

'Het geheel niet,' reageerde Swan. 'De riskante bankoverval op klaarlichte dag. De aanval om hun mensen te bevrijden. Het vuurgevecht op straat.'

Morris keek hem niet-begrijpend aan. 'Ik kan je niet volgen.'

'Kijk om je heen,' suggereerde Swan. 'Afgaand op de lawine van verbrande contanten die hier op ons neerdaalt, bezaten deze boeven een klein fortuin.'

'Ja,' bevestigde Morris. 'Nou en?'

'Dus waarom zou je op klaarlichte dag een zwaarbeveiligde bank willen beroven als je toch al zwemt in het geld? Waarom neem je voor het bevrijden van je maten het risico van een schietpartij midden in Durban als je ze later hier toch overhoopknalt?'

Morris staaarde Swan enige tijd zwijgend aan alvorens hij bevestigend knikte. 'Ik heb geen idee,' zei hij. 'Maar je hebt gelijk. Hier ontbreekt alle logica.'

De brand woedde nog tot ver in de ochtend door tot uiteindelijk de hele boerderij was afgebrand. De operatie verliep zonder slachtoffers aan de zijde van de politie en van de Klaar River Gang werd nooit meer iets vernomen.

De meesten beschouwden het als gelukkige samenloop van omstandigheden, maar Swan heeft dat altijd betwijfeld. Morris en hij hebben nog jarenlang, zelfs tot na hun pensionering, vaak over de gebeurtenissen van die avond nagepraat. Ondanks talloze theorieën en speculaties over wat er daadwerkelijk is gebeurd, hebben ze nooit een bevredigend antwoord op die vraag gevonden.

Hoofdstuk 1

275 kilometer ten westzuidwesten van Durban, 27 juli 1909

Onderweg van Durban naar Kaapstad ploegde de ss Waratah steeds zwaarder stampend door hoger wordende golven. Uit de schoorsteen walmde de rook van de met kolen gestookte ketels in een zwarte pluim die door de tegenwind naar achteren weg waaierde.

De 51-jarige Gavin Brèvard zat alleen in de grote salon van het honderdvijftig meter lange stoomschip en voelde hoe het schip vervaarlijk naar stuurboord overhelde. Hij zag het theekopje op het schotelkje voor hem naar de rand van de tafel schuiven, eerst nog langzaam, maar geleidelijk steeds sneller naarmate het schip verder overhelde. Op het laatste nippertje greep hij het kopje en voorkwam dat het over de rand kukelde en op de grond kletterde.

De Waratah bleef in deze schuine stand hangen en het duurde ruim twee minuten voor ze zich had opgericht. Brèvard begon zich zorgen te maken over de boot die hij voor zijn reis had geboekt.

In een vorig leven had hij tien jaar aan boord van diverse stoomschepen op zee doorgebracht. Die schepen richtten zich sneller weer op doordat de kiel daar beter op was ingesteld. Voor zijn gevoel was het schip topzwaar en daarom vroeg hij zich af of er misschien iets fout ging.

‘Nog een kopje thee, meneer?’

De diep in gedachten verzonken Brèvard had de ober in het uniform van de Blue Anchor Line nauwelijks opgemerkt. Hij hield het kopje dat hij van de ondergang had gered op. ‘Merci.’

De ober schonk in en verwijderde zich. Terwijl hij wegliep, stapte er een nieuwe figuur de ruimte binnen, een breedgeschouderde man van een jaar of dertig met rossig haar en een blozend gezicht. Hij liep recht op Brèvard af en ging in de stoel tegenover hem zitten.

‘Johannes,’ zei Brèvard bij wijze van groet. ‘Goed om te zien dat je je niet in je hut opsluit, zoals alle anderen.’

Johannes keek wat waterig uit zijn ogen, maar leek zich verder redelijk goed te voelen. ‘Waarom heb je me laten komen?’

Brèvard nam een slok van zijn thee. ‘Ik heb nagedacht. En ik heb een belangrijk besluit genomen.’

‘En wat mag dat dan wel zijn?’

‘Dat we hier allesbehalve veilig zijn.’

Johannes zuchtte en keek weg. Brèvard begreep dat. Johannes vond hem een tobber. Een angsthaas. Maar Brèvard was alleen maar voorzichtig. Hij had jarenlang mensen achter hem aan gehad, jarenlang geleefd onder de voortdurende dreiging te worden opgepakt of vermoord. Altijd moest hij vijf stappen vooruit denken, puur en alleen om te overleven. Zo was een hypergevoelige opmerkzaamheid hem tot een tweede natuur geworden.

‘Natuurlijk zijn we veilig,’ reageerde Johannes. ‘We hebben een nieuwe identiteit aangenomen. We hebben geen sporen achtergelaten. Alle anderen zijn dood en de stal is tot de grond toe afgebrand. Alleen onze familie is er nog.’

Brèvard nam nog een slok van zijn thee. ‘Wat als we iets over het hoofd hebben gezien?’

‘Dat maakt niet uit,’ hield Johannes vol. ‘We zijn hier buiten bereik van de autoriteiten. Dit schip heeft geen radio. We zouden net zo goed op een eiland kunnen zitten.’

Dat was waar. Zolang het schip op zee voer, konden ze zich ontspannen en tot rust komen. Maar die reis duurde niet eeuwig.

‘We zijn veilig totdat we in Kaapstad afmeren,’ benadrukte Brèvard. ‘Als we onze sporen niet zo perfect hebben uitgewist als we

denken, staat daar wellicht een troep woedende agenten of het leger ons op te wachten.'

Johannes reageerde niet meteen. Hij dacht na, liet deze woorden tot zich doordringen. 'Wat stel je voor?' vroeg hij ten slotte.

'We moeten deze reis eeuwig laten duren.'

'En hoe had je je dat voorgesteld?'

Brèvard bedoelde het in figuurlijke zin. Maar hij begreep dat hij voor Johannes concreter moest zijn. 'Wat hebben we aan vuurwapens?'

'Vier pistolen en drie geweren.'

'En aan explosieven?'

'Twee kisten zijn nog vol,' antwoordde Johannes fronsend. 'Maar ik vraag me af of het wel verstandig was om ze aan boord te brengen.'

'Dat komt wel goed,' benadrukte Brèvard. 'Wek de anderen, ik heb een plan. Het is tijd om het lot in eigen hand te nemen.'

Kapitein Joshua Ilbery stond op de brug van de Waratah, hoewel het nu eigenlijk tijd was dat de derde wacht het overnam. Het weer baarde hem zorgen. De windkracht was tot vijftig knopen toegenomen en stond recht op het getij en de stroming. Deze zeldzame combinatie joeg de golven op tot spitse piramides, ongebruikelijk hoog en steil, als zandhopen die van twee kanten werden opgeworpen.

'Nu zo houden,' zei Ilbery tegen de roerganger. 'Zo nodig bijsturen, voorkom dwarszee, dat willen we niet.'

'Tot uw orders,' zei de roerganger.

Ilbery pakte zijn verrekijker. Het begon te schemeren en hij hoopte dat de wind in de loop van de nacht zou afnemen.

Terwijl hij de witte schuimkoppen voor hem aftuurde, hoorde hij de deur van de brug opengaan. Tot zijn verbijstering klonk er een schot. Hij liet de verrekijker vallen, terwijl hij zich omdraaide en de roerganger met zijn handen tegen zijn maag gedrukt tegen

het dek zag slaan. Achter hem stond een stel passagiers met wapens. Een van hen stapte naar voren en nam het roer over.

Voordat Ilbery iets kon zeggen of naar een wapen kon grijpen, ramde een passagier met een rozerood gezicht de kolf van een Enfield-geweer in zijn maag. Hij klapte dubbel en sloeg achterover tegen de scheidingswand.

De man die hem had aangevallen, richtte de loop van de Enfield op zijn hart. Het viel Ilbery op dat het wapen werd vastgehouden door verweerde handen die je eerder bij een boer verwachtte dan bij een eersteklaspassagier. Hij keek de man in zijn ogen en zag een genadeloze leegte. Hij wist het niet zeker natuurlijk, maar Ilbery twijfelde er niet aan dat de man eerder mensen had gedood.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ gromde Ilbery.

Een van de mannen stapte op hem af. Hij was ouder dan de anderen en had een bij de slapen grijzende haardos. Hij droeg een netter kostuum en bewoog zich met de losse elegantie van een leider. Ilbery herkende hem als een lid van de groep die in Durban aan boord was gekomen. Brèvard heette hij. Gavin Brèvard.

‘Ik eis een verklaring,’ zei Ilbery.

Brèvard keek hem zelfgenoegzaam aan. ‘Ik dacht dat dat wel duidelijk was. We hebben het commando over het schip overgenomen. U gaat een nieuwe koers uitzetten, weg van de kust en dan terug naar het oosten. We gaan niet naar Kaapstad.’

‘Dat meent u niet,’ reageerde Ilbery. ‘We verkeren in zware omstandigheden. Het schip heeft er de allergrootste moeite mee. Nu omdraaien zou...’

Gavin richtte het pistool op een plek exact tussen de ogen van de kapitein. ‘Ik heb vaker op stoomschepen gewerkt, kapitein. Lang genoeg om te weten dat dit schip topzwaar is en slecht bestuurbaar. Maar omslaan doet het niet, dus hou op met dat gelieg.’

‘Nou, reken maar dat dit schip naar de kelder kan,’ zei Ilbery.

‘Geef het bevel,’ commandeerde Brèvard, ‘of ik schiet een keurig gaatje in die schedel van u en bestuur het schip wel zelf.’

Ilbery's ogen vernauwden zich tot spleetjes. 'Navigeren lukt u misschien nog wel, maar hoe zit het met de andere taken? Denkt u met dit stelletje het schip te kunnen bemannen?'

Brèvard glimlachte grimmig. Hij was zich van het begin af aan bewust dat hier zijn zwakte lag. Zijn achilleshiel. Hij had acht mensen bij zich, onder wie drie kinderen. Zelfs als dat ook volwassenen waren geweest, was het met negen mensen niet mogelijk om de vuren lang genoeg brandende te houden, laat staan de passagiers en bemanning te bewaken en dan ook nog het schip te besturen.

Maar Brèvard was gewend om hoog spel te spelen. Zijn hele leven had in het teken gestaan van anderen laten doen wat hij wilde, zo niet tegen hun wil dan wel zonder dat ze zich ervan bewust waren. Hij had van tevoren ingeschat dat er een pressiemiddel nodig zou zijn en met de explosieven in de twee kisten had hij alle macht in handen.

'Haal de gevangene,' zei hij.

Ilbery zag dat de deur van de brug openging en er een slonzig uitzierende tiener binnenkwam. Hij voerde een met roet besmeurde man met zich mee. Er stroomde bloed uit zijn gebroken neus en een fikse snee op zijn voorhoofd.

'Chef?'

'Het spijt me, kapitein,' zei de hoofdwerktuigkundige. 'Ze hebben ons afgetroefd. Ze hebben ons met kinderen afgeleid. En ons vervolgens overweldigd. Drie van de maten zijn neergeschoten. Maar door de herrie beneden heeft niemand iets gehoord tot het te laat was.'

'Wat hebben ze gedaan?' vroeg de kapitein met steeds verder opengesperde ogen.

'Dynamiet,' antwoordde de hoofdwerktuigkundige. 'Twaalf staven bevestigd aan ketels drie en vier.'

Ilbery richtte zich tot Brèvard. 'Bent u gek geworden? Explosieven in zo'n omgeving. De hitte, de gloeiende asdeeltjes, één vonk en...'

‘En we vliegen met z’n allen naar de verdoemenis,’ rondde Brèvard de conclusie voor hem af. ‘Ja, ik ben me maar al te bewust van de consequenties. De kwestie is dat aan wal voor mij een touw klaarligt, zo een dat zich om je nek sluit. Als ik toch moet sterven dan liever snel en glorieus en niet langzaam en pijnlijk. Daag me dus niet uit. Ik heb daarbeneden drie mensen met geweren om er zeker van te zijn dat niemand die explosieven weghaalt, althans niet alvorens ik dit schip in de haven van mijn keuze heb verlaten. Dus doe wat ik zeg en draai dit schip weg van de kust.’

‘En wat dan?’ vroeg Ilbery.

‘Als we op onze bestemming zijn, nemen we een stel van uw reddingsboten, een voorraad proviand, alle contanten en sieraden van iedereen, en dan gaan we van boord en verdwijnen. Dan kunt u met uw bemanning terug naar Kaapstad en dan hebt u een fantastisch verhaal voor de rest van de wereld.’

Zich optrekkend aan de scheidingswand achter hem hees kapitein Ilbery zich overeind. Hij keek Brèvard minachtend aan. De man had hem klem en dat wisten ze allebei.

‘Chef,’ zei hij zonder zijn ogen van de kaper af te wenden. ‘Neem het roer en wend het schip.’

De hoofdwerktuigkundige wankelde naar het stuurrad, duwde de kaper opzij en deed wat hem was gevraagd. Het roer reageerde op het stuurrad en de ss Waratah begon te draaien.

‘Goede beslissing,’ zei Brèvard.

Ilbery betwijfelde dat, maar wist dat hij geen keus had.

Brèvard van zijn kant was tevreden. Hij pakte een stoel, ging zitten, legde zijn geweer over zijn schoot en nam de kapitein aandachtig op. Omdat hij een leven lang mensen had misleid, van politieagenten tot gepoederde pruiken dragende rechters, wist Brèvard maar al te goed dat sommigen makkelijker te doorzien waren dan anderen. Eerlijke mensen waren doorzichtiger dan de rest.

Terwijl Brèvard de kapitein bestudeerde, wist hij dat deze er ook zo een was. Het was een man van eer, intelligentie en met een groot

plichtsgevoel voor zijn passagiers en bemanning. Dat plichtsgevoel maakte dat hij aan Brèwards eisen tegemoet zou komen om de levens van de mensen aan boord te sparen. Maar het maakte hem ook gevaarlijk.

Ook al legde hij zich erbij neer, toch bleef Ilbery halsstarrig staan. Hoewel hij met een hand op zijn buik de pijn verbeet van de klap die hij daar had gekregen, flikkerde er nog een vuur in zijn ogen dat er bij verslagen mensen niet meer was. Dit alles wees erop dat de kapitein zijn schip nog niet had opgegeven. Er zou een tegenactie komen en eerder vroeg dan laat.

Brèvard nam het de kapitein niet kwalijk. Om eerlijk te zijn had hij respect voor hem. Desalniettemin beseftte hij dat hij op zijn hoede moest zijn.

De ss Harlow – op 16 kilometer voor de Waratah

Net als de kapitein van de Waratah was de kapitein van de Harlow op de brug. Tien meter hoge golven en windvlagen van vijftig knopen maakten dat noodzakelijk. Samen met zijn bemanning was het een enorme klus de Harlow met voortdurende correcties op koers te houden. In een poging het slingeren van het schip te beperken, pompten ze zelfs extra water in de ballasttanks.

Toen de eerste officier na een inspectieronde op de brug terugkeerde, keek de kapitein naar hem op. ‘Hoe staan we ervoor, nummer één?’

‘Prima in orde van voor- tot achtersteven, sir.’

‘Uitstekend,’ zei de kapitein. Hij liep de brugvleugel op en keek naar achteren. Aan de horizon waren de lichtjes van een ander schip te zien. Het voer op een paar kilometer afstand en produceerde veel rook.

‘Wat vind jij daarvan?’ vroeg de kapitein. ‘Het is van koers veranderd en vaart weg van de kust.’

‘Misschien een manoeuvre om op wat veiligere afstand van de klippen te komen,’ antwoordde de eerste officier. ‘Of het wordt er

door de wind en stroming toe gedwongen. Enig idee welk schip dat is?’

‘Ben er niet zeker van,’ zei de kapitein, ‘maar het zou de Waratah kunnen zijn.’

Het volgende ogenblik schoten er een paar seconden na elkaar twee lichtflitsen op van de plek waar het schip zich ongeveer bevond. Het waren felle witte flitsen die oranje verkleurden. Op deze afstand klonk er geen geluid bij, alsof je van veraf een vuurwerk bekeek. Na het oplichten van de flitsen was de horizon weer even donker als ervoor.

De kapitein en de eerste officier tuurden met half toegeknepen ogen in de duisternis.

‘Wat was dat?’ vroeg de eerste officier. ‘Een ontploffing?’

De kapitein twijfelde. Hij greep zijn verrekijker en het duurde even voordat hij hem op de plek had scherpgesteld. Er was geen teken van vuur, maar er liep een koude rilling over zijn rug toen het tot hem doordrong dat ook de lichten van het schip waren verdwenen.

‘Het kunnen ook steekvlammen van in brand staande begroeiing op de kust erachter geweest zijn,’ suggereerde de eerste officier. ‘Of bliksemflitsen.’

De kapitein reageerde niet en bleef aandachtig door de verrekijker turen, waarbij hij een groter deel van de horizon afzocht. Hij hoopte dat de eerste officier gelijk had, maar als de lichtflitsen van de kust of uit de lucht kwamen, wat was er dan met de lichten van het schip, die even daarvoor nog zichtbaar waren, gebeurd?

Na het afmeren kregen de beide mannen te horen dat de Waratah al binnen had moeten zijn en werd vermist. Het had de haven van Kaapstad nooit bereikt en was ook niet naar Durban teruggekeerd of ergens anders binnengelopen.

Vlak na elkaar stuurden zowel de Royal Navy als de Blue Anchor Line schepen de zee op om de Waratah te zoeken, maar ze kwamen

met lege handen terug. Er werden geen reddingsboten gevonden. Geen wrak, geen wrakstukken en geen drijvende lichamen in het water.

In de loop der jaren zochten nautische verenigingen, overheidsinstellingen en schatzoekers naar het wrak van het vermiste schip. Daarbij maakten ze gebruik van sonar, magnetometers en satellietbeelden. Ze zonden duikers, duikboten en roV's de diepte in om diverse wrakken langs de kust te doorzoeken. Maar alles was tevergeefs. Meer dan een eeuw na haar verdwijning was er nog altijd niet het geringste spoor van de Waratah gevonden.

Hoofdstuk 2

Maputo Bay, Mozambique, september 1987

De zon zakte naar de horizon terwijl een oude vijftien meter lange trawler van de Straat Mozambique de baai in voer. Voor Cuoto Zumbana was het een goede dag geweest. Het ruim van zijn boot lag vol vers gevangen vis, er waren geen netten gescheurd of verloren gegaan en de oude motor had weer een tocht overleefd, ondanks de grijze rook die eruit walmde.

Tevreden met zijn bestaan sloot Zumbana zijn ogen en draaide zich naar de zon zodat de warme stralen de verweerde groeven van zijn gezicht beschenen. Er was haast niets wat het genot van dit heerlijke gevoel kon evenaren. Het schonk hem zo'n weldadige rust dat het opgewonden geschreeuw van zijn bemanning aanvankelijk niet tot hem doordrong.

'*Mashua,*' riep een van hen.

Zumbana opende zijn ogen, knipperend tegen het zonlicht dat hem als de felle gloed van een vloeibaar vuur over de zee tegemoet straalde. Terwijl hij het licht met zijn hand afschermde, zag hij dat de mannen op een kleine houten jol wezen die op de korte golfslag van de late namiddag dobberde. Hij leek stuurloos en zo te zien was er niemand aan boord.

'Vaar erheen,' zei hij. De vondst van een bootje dat hij kon verkopen, zou de dag nog mooier maken. Hij was zelfs bereid een deel van het geld met zijn bemanning te delen.

De trawler veranderde van koers en de oude motor ronkte nog

iets harder. Snel hadden ze de afstand overbrugd.

Zumbana's gezicht vertrok. Het bootje was ernstig verweerd en leek slordig opgelapt. Al van vijftien meter afstand was duidelijk te zien dat het hout grotendeels verrot was.

'Dit ding is waarschijnlijk gedumpt door iemand die ervanaf wilde,' zei een van de bemanningsleden.

'Er kan iets van waarde aan boord zijn,' zei Zumbana. 'Ga langszij liggen.'

De roerganger gehoorzaamde en de trawler kwam naast het wrakige vaartuig tot stilstand. Zodra ze ertegenaan botsten, sprong een ander bemanningslid aan boord. Zumbana wierp hem een tros toe en beide boten werden vliegensvlug tot een drijvend geheel aan elkaar gebonden.

Van waar hij stond, zag Zumbana lege pannen en stapels vodden, in elk geval niets van waarde, maar toen het bemanningslid een door motten aangevreten deken opzijtrok, was zijn gedachte aan geld in één klap vervlogen.

Onder de deken lagen twee jongens en een jonge vrouw. Ze waren onmiskenbaar dood. Hun gezichten waren bedekt met blaren van de zon en hun lichamen verstijfd. Hun kleding was gescheurd en om een schouder van de vrouw zat een met bloed bevlekte lap gebonden. Bij nadere beschouwing ontdekten ze met korsten bedekte wonden rond de polsen en enkels alsof ze alle drie aan boeien geketend waren geweest.

Zumbana sloeg een kruisje.

'We moeten weg hier,' zei een van de bemanningsleden.

'Dit een slecht voorteken,' zei een ander.

'Nee. We moeten de doden respect tonen,' reageerde Zumbana. 'En zeker mensen die al zo jong zijn heengegaan.'

De mannen keken hem wantrouwig aan, maar deden wat er van hen werd gevraagd. Na het vastmaken van een sleeptouw vervolgden ze hun koers naar de kust met de oude sloep achter zich aan.

Zumbana liep naar de achtersteven waar hij het bootje in de ga-

ten kon houden. Zijn blik dwaalde af van de boot naar de horizon erachter. Zijn gedachten waren bij de opvarenden. Wie waren dit? Waar kwamen ze vandaan? Aan welk gevaar waren ze ontsnapt om vervolgens op open zee zo jammerlijk te sterven? Zo jong nog, dacht hij, neerkijkend op de drie lichamen. Zo kwetsbaar.

De boot op zich was een ander mysterie. Op de bovenste plank aan de zijkant leek het alsof er ooit een naam op was geschilderd, maar die was nu onleesbaar. Hij vroeg zich bezorgd af of het bootje de haven zou halen. In tegenstelling tot de dode opvarenden was het haast antiek. Het was beslist ouder dan het drietal dat erin lag. In feite had hij sterk de indruk dat het uit een heel ander tijdperk stamde.

Hoofdstuk 3

Indische Oceaan, maart 2014

Aan de horizon vertakte zich een blauwe bliksemflits. Een kleine twee seconden verlichtte die de grauwe duisternis bij de scheidingslijn tussen de zee en de storm.

Vanuit het achterste compartiment van een Sikorsky Jayhawk staarde Kurt Austin in die duisternis, terwijl de grote helikopter zich een weg door de striemende regen zocht. De heli schokte door de turbulentie. Onder hen zwollen tien meter hoge golven op waarvan de koppen door de gierende wind uiteenspatten.

Na het oplichten van de bliksem zag Kurt zijn spiegelbeeld in de ruit. Met zijn zilvergrijze hardos was hij, begin veertig, in het juiste licht gezien een knappe vent. Een krachtige kaaklijn en indringende blauwe ogen droegen daaraan bij. Maar als een vrachtwagen die meer tijd op de weg dan in de garage doorbracht, hadden de vele kilometers hun sporen op zijn gezicht achtergelaten.

De rimpels rond zijn ogen waren net iets dieper dan bij de meeste mensen van zijn leeftijd. Bovendien tooide een verzameling verbleekte littekens van knokpartijen, auto-ongelukken en andere confrontaties zijn voorhoofd en kin. Het was het gezicht van een man die nergens voor terugdeinsde, vastberaden en doortastend, zelfs nu de helikopter de grens van zijn actieradius bereikte.

Hij drukte op de knop van de intercom en keek naar voren waar zijn vriend Joe Zavala op de stoel van de copiloot zat. 'Al iets gezien?'

'Niets,' riep Joe terug.

Kurt en Joe werkten voor de NUMA, de National Underwater Marine Agency, een organisatie van de Amerikaanse overheid belast met de bestudering en het beschermen van de wereldzeeën. Maar op dit moment waren ze onderdeel van een geïmproviseerd reddingsteam dat was bijeengeroepen om een aantal door een verwoestende storm verraste, zwalkende schepen bij te staan.

Terwijl ze verder vlogen kraakte de radio vanwege de atmosferische storing en een spervuur van mededelingen tussen de Zuid-Afrikaanse kustwacht en het groepje reddingsteams.

‘Sapphire Twee, wat is uw status?’

‘Sapphire Twee heeft contact met de Endless Road. Die lijkt op drift geslagen maar maakt geen water. Vier bemanningsleden zichtbaar. We manoeuvreren in positie voor korfevacuatie.’

‘Roger, Sapphire Twee. Sapphire Drie, wat is uw status?’

‘Op terugweg met evacués. Twee kennelijk onderkoeld, derde is stabiel.’

De storm kwam uit het zuidoosten en was aangewakkerd naarmate hij Kaap de Goede Hoop naderde. Hij had diverse vrachtschepen verrast, inclusief een driehonderd meter lang containerschip, waarna de storm naar het noorden was gedraaid om daar een groep jachten en andere pleziervaartuigen die aan een vriendschappelijke race van Durban naar Australië deelnamen, het leven zuur te maken.

De hevigheid van de storm en het plotselinge opsteken ervan had de Zuid-Afrikaanse kustwacht tot aan de grenzen van hun kunnen gedreven. Ze hadden om bijstand gevraagd en de hulp ingeroepen van een fregat van de Royal Navy, twee Amerikaanse bevoorradingschepen en de Condor, een onderzoeksschip van de NUMA.

Ruim honderd kilometer ten oosten van de Condor naderden Kurt, Joe en de piloot van de Jayhawk de gps-coördinaten die ze hadden doorgekregen. Maar ze zagen helemaal niets.

‘We zouden er nu zo ongeveer boven moeten zijn,’ zei Kurt.

‘Misschien al gezonken,’ opperde de piloot.

Kurt wilde dat niet in overweging nemen. Door een merkwaardige samenloop van omstandigheden kende hij de familie op het jacht dat ze te hulp kwamen. Althans, hij kende een van hen.

‘Hoeveel brandstof nog?’

‘Bingo over tien minuten.’

Dan hadden ze nog precies voldoende brandstof om naar de Condor terug te keren. Ze moesten omkeren om niet het risico te lopen dat ze in het zicht van de haven neerstortten en zelf gered moesten worden.

‘Rek het nog wat,’ zei Kurt.

‘De tegenwind nekt ons.’

‘Dan hebben we terug wind mee,’ hield Kurt voet bij stuk. ‘Doorgaan.’

De piloot zweeg en Kurt richtte zijn ogen weer op de zee.

‘Ik heb iets,’ riep Joe met zijn hand tegen zijn koptelefoon. ‘Het signaal is zwak, maar ik denk dat het hun noodbaken is. Iets naar rechts tot nul zeven nul.’

De helikopter zwenkte naar rechts en na een paar minuten ontdekte Kurt de romp van een vijftig meter lang jacht dat op zijn zij lag. Het dreef met de boeg al onder water en werd door de golven overspoeld.

‘Laat ons zakken,’ zei Kurt.

Hij rukte de vrachtdeur open, schoof hem helemaal opzij en zette hem vast. Wind en regen joegen de cabine in.

Met een hijssysteem en honderd-twintig meter kabel konden ze overlevenden aan boord hijsen, maar ze hadden geen mand, dus Kurt moest omlaag om ze zelf op te pakken. Hij klikte de kabel aan de gordel die hij al om had gedaan en schoof naar de rand tot zijn onderbenen eroverheen bungelden.

‘Ik zie niemand,’ zei de piloot.

‘Misschien hangen ze aan de zijkant,’ reageerde Kurt. ‘Draai naar de andere kant.’

Kurt voelde de adrenaline door zijn lijf stromen, net als toen het Zuid-Afrikaanse kustwachtstation hen voor het eerst over de toestand van het gehavende vaartuig informeerde.

‘Vaartuig Ethernet meldt dat het snel water maakt,’ had de Zuid-Afrikaanse vluchtleider laten weten. ‘NUMA Jayhawk assistentie alstublieft. U bent de enige hulp in de buurt.’

‘Bevestig identiteit vaartuig,’ had Kurt gevraagd omdat hij nauwelijks kon geloven wat hij hoorde.

‘Ethernet,’ antwoordde de vluchtleider. ‘Uit San Francisco. Zeven personen aan boord voor zover bekend. Onder anderen Brian Westgate, zijn vrouw en twee kinderen.’

Brian Westgate was een internetmiljardair. Zijn vrouw, Sienna, was een goede vriendin van Kurt. Jaren geleden was ze zijn grote liefde geweest.

Deze mededeling was bij Kurt keihard aangekomen, harder dan normaal in dit soort gevallen, maar hij was iemand die daar snel van herstelde. Hij bande alle gedachten aan het verleden of de angst dat ze het jacht niet tijdig zouden bereiken uit zijn hoofd en concentreerde zich op de taak die hem te doen stond.

‘Schijnwerper aan, Joe!’

Terwijl de helikopter om het zieltogende schip cirkelde en er dichter naartoe zakte, zag Kurt de golven over de romp slaan. De enige reden tot hoop was dat het voorste deel van de bovenbouw werd afgeschermd door het achterste deel van het schip.

Joe deed de schijnwerper aan, waarop de regen een gordijn van neerslaande strepen werd. Het was een moment lang verblindend, maar zodra Joe met de lichtbundel de juiste hoek te pakken had, had Kurt een beter zicht op de romp. Hij ving een glimp oranje op.

‘Daar! Bij de brug!’

De piloot zag het ook. Hij manoeuvreerde de helikopter er dichterbij naartoe, terwijl Joe zijn veiligheidsriem losmaakte en naar achteren liep om de lier te bedienen.

‘Deze kabel is niet geschikt om mensen op te hijsen,’ bracht hij Kurt in herinnering.

‘Hij is sterk genoeg voor een sonarapparaat,’ reageerde Kurt.

‘Een sonarvis weegt maar een kilo of veertig.’

‘Dat moet kunnen,’ zei Kurt. ‘Nou, laat ’m los.’

Joe aarzelde en nadat Kurt nog eens omlaag had gekeken en hun positie had ingeschat, greep hij omhoog en trok de spankabel zelf los. Voordat Joe hem kon tegenhouden, liet hij zich over de rand van de helikopter vallen.

Met een hand tegen het duikmasker voor zijn gezicht en met zijn voeten gestrekt omlaag raakte Kurt het water op de top van een golf en schoot erdoorheen. Een eeuwigdurend ogenblik voelde hij zich ondergedompeld in de onwezenlijk gedempte stilte van de zee. Het was kalmerend en vredig.

Vervolgens dook hij op in een maalstroom.

De golven waren als voortrazende bergen, en druppels van de torenhoog neerkletterende watermassa’s spatten in alle richtingen op. Kurt wendde zich naar het zwalkende jacht en zwom er met krachtige slagen naartoe.

Hij bereikte het midscheeps en greep naar de reling. Voordat hij een stevig houvast vond, zakte hij weg in een golfdal en gleeed langs de zijkant van de romp omlaag. Met een enorme krachtsinspanning wist hij zich in die positie te houden tot een volgende golf hem weer optilde naar de rand van het dek. Nu kreeg hij de reling goed beet en wist hij zich aan boord te hijsen. Hij klauterde over het dek, waarbij hij met de grootste moeite voorkwam dat hij door een volgende golf weer overboord sloeg.

Hij bereikte de brug en zag dat alle ruiten kapot waren geslagen. De oranje glimp waarvan hij had aangenomen dat het een reddingsvest was, zag hij nergens.

‘Sienna!’ riep hij. In de gierende wind een nutteloze poging.

Hij tuurde naar binnen. Er klotste een halve meter water. Heel even dacht hij dat hij een lichaam zag, maar de elektriciteit was uitgevallen en in het donker kon het van alles zijn. Hij greep de kajuitdeur, rukte hem open en wrong zich naar binnen.

Het schip kraakte vervaarlijk onder het geweld van de storm.

Alles rond Kurt leek te bewegen. Hij hief zijn arm op en klikte de aan zijn mouw bevestigde waterdichte zaklamp aan.

De lichtstraal streek over het water en flitste op door de weerkaatsing op een glazen wand achter de brug. Ergens diep in zijn achterhoofd herinnerde Kurt zich dat hij over het ontwerp van dit jacht had gelezen. Alle wanden op het bovendek waren van plexiglas. Dat was om het interieur van het schip groter te doen lijken. Voor het geval er meer privacy gewenst was, kon je ze met een druk op een knop verduisteren.

Opnieuw sloeg er een golf over het schip dat weer iets verder wegzakte. Voortgestuwd door het groene zeewater dat door een openstaand luik naar binnen gutste, gleden Kurt naar de glazen wand.

Hij werd omspoeld door losgeslagen meubilair, zeekaarten, reddingsvesten en allerlei andere zoi. Kurt hees zich overeind en zocht houvast. Zodra zijn arm uit het water kwam, streek het licht weer over de glazen wand. Een korte schittering verblindde hem, maar meteen toen hij de lichtstraal beter richtte, zag hij een gezicht aan de andere kant. Het gelaat van een vrouw omkransd door natte blonde haren. Er dreef een kind naast haar, een vlasblond meisje van hoogstens een jaar of zes, zeven. Haar ogen waren open, maar wezenloos.

Kurt sprong erop af en knalde vol op de plexiglasen scheidingswand.

‘Sienna!’ gilte hij.

Er kwam geen reactie.

Het water steeg steeds sneller. Het klotste rond Kurts borst, terwijl hij met zijn vuist op het glas bonkte dat hij vervolgens probeerde in te slaan met een stoel die naast hem dreef. De scheidingswand hield tegen twee krachtige beuken stand. Toen Kurt een stap naar achteren deed voor een derde uithaal, zakte het schip dieper weg en reikte het water tot aan zijn hals.

Het jacht kon elk ogenblik omslaan. Dat voelde hij.

Onverwachts verstrakte zijn reddingsgordel en Kurt merkte dat hij naar achteren werd getrokken.

‘Nee!’ gilde hij, waarop hij een slok water binnenkreeg.

Hij werd tegen de druk van het binnenstromende water in naar achteren de brug uit gesleurd. Het was alsof hij tegen een waterval werd opgehesen. In een flits zag hij de gezichten nog een keer, waarna zijn duikmasker wegschoot en alles om hem heen in een groene waas verdween. Bij een volgende harde ruk aan de kabel sloeg zijn hoofd hard tegen een deurpost.

Verdwaasd, maar nauwelijks bij bewustzijn voelde Kurt dat hij zich weer vrij kon bewegen. Toch kwam hij maar langzaam vooruit. Diep vanbinnen wist hij waarom: Joe en de piloot hadden hem met een manoeuvre van de helikopter uit het zinkende schip getrokken. Dat was gelukt, maar daarna was de kabel waarschijnlijk gebroken toen hij tegen de deurpost klapte.

Hij probeerde te zwemmen, met krachteloze slagen, zijn hoofd verdwaasd en zijn spieren onwillig. In plaats van dat hij vooruitkwam, zakte hij dieper weg, meegetrokken door de zuiging van het zinkende jacht. Hij zag het onder hem, een grauw waas dat uit de straal van zijn lamp wegzakte.

In zijn overlevingsdrang richtte hij zijn blik omhoog. Boven hem zag Kurt een ring van zilverachtig licht. Om vervolgens, ten prooi aan een verlamdende fascinatie, het schijnsel als de pupil van een enorm, indringend oog op zich af te zien komen.

Hoofdstuk 4

Met een ruk zat Kurt rechtop in zijn bed. Hij was doorweekt van het zweet en hapte naar adem. Zijn hart bonsde alsof hij net een berg op was gerend. Zo bleef hij een ogenblik doodstil zitten, starend in de duisternis, en probeerde hij zich los te maken van de nachtmerrie en de sterke emoties die nog in de nasleep van een droom bleven hangen.

Dit verliep altijd op dezelfde wijze, een onmiddellijk besef van waar hij was, gevolgd door een kort moment van twijfel, alsof zijn geest worstelde met de vraag wat werkelijkheid was en wat illusie.

Buiten donderde het, vergezeld van een vage bliksemflits en het geluid van op het dak kletterende regen.

Hij was thuis, in zijn eigen slaapkamer in het botenhuis dat hij aan de oever van de rivier de Potomac bezat. En hij was niet aan het verdrinken na de mislukte reddingspoging die maanden geleden en aan de andere kant van de wereld had plaatsgevonden.

‘Alles oké met je?’ vroeg een geruststellende vrouwenstem.

Kurt herkende de stem. Anna Ericsson, net zo lief als ze eruitzag. Een blondine van nature met opvallend groene ogen, fraai gevormde wenkbrauwen en een perfect neusje dat aan het uiteinde iets opwipte. Om een of andere reden had hij nu liever gehad dat ze ergens anders was.

‘Nee,’ antwoordde Kurt terwijl hij het beddengoed van zich af sloeg. ‘Ik ben allesbehalve oké.’

Hij stapte het bed uit en liep naar het raam.

‘Het is maar een nachtmerrie,’ zei ze. ‘Onderdrukte herinneringen die bovenkomen.’

Kurts hoofd bonsde, niet als bij een gewone hoofdpijn, maar achter in zijn schedel, waar hij een haarscheurtje had opgelopen toen Joe hem uit het zinkende schip bevrijdde. ‘Ik onderdruk ze niet,’ zei hij. ‘Eerlijk gezegd wou ik dat ik ze had.’

Ze reageerde kalm, was niet iemand die zich door zijn agitatie liet meevoeren. ‘Heb je ze gezien?’ vroeg ze.

Buiten kraakte een knetterende donderslag en de regen kletterde met hernieuwde hevigheid tegen de Arcadia-deur. Kurt vroeg zich af of de nachtmerrie door de regen was opgewekt. Hoewel, er was zo goed als niets voor nodig om ze op te wekken. Hij had ze vrijwel elke nacht.

‘Heb je ze nu wel gezien?’ vroeg ze nogmaals.

Geïrriteerd blies hij zijn adem uit, maakte een afwerend gebaar en liep naar het barmebel in de woonkamer. Anna volgde hem een paar seconden later in een yogabroek en een van zijn T-shirts. Hij moest toegeven dat ze echt mooi was. Zelfs midden in de nacht. Zelfs zonder dat ze ook maar iets van make-up ophad.

Hij deed het licht aan. Het deed even pijn aan zijn ogen, maar het stelde hem in staat een halffege fles Jack Daniel’s van het blad te pakken. Hij zag dat zijn hand trilde en schonk voor zichzelf een dubbele in.

‘Je weet dat het niets te betekenen heeft,’ stookte ze het vuurtje op.

Hij nam een slok whisky. ‘Kunnen we dat gepsychologiseer als-jeblijft tot de kantooruren beperken?’

Ze werd verondersteld zijn therapeute te zijn. Als gevolg van de hersenschudding had hij last van trillingen en andere nawerkingen. Eerst kwamen de nachtmerries, gevolgd door geheugenstoornissen en met moeite te onderdrukken woedeaanvallen, die volgens de mensen die hem goed kenden absoluut niet bij zijn karakter pasten.

Daarop had de NUMA mevrouw Ericsson aangesteld om hem als therapeut en adviseur bij te staan. Uit pure kwaadheid op degenen die hem probeerden te helpen had Kurt wekenlang de rol van oude

sikkeneur gespeeld. Hij had haar er niet mee kunnen wegjagen en het was er zelfs op uitgelopen dat ze nu op een meer dan alleen professionele basis met elkaar omgingen.

Kurt sloeg nog een slok whisky achterover, waarbij zijn gezicht vertrok van de pijn. Hij zag naast de drankflessen een doosje aspirine liggen en pakte het op. Hoeveel nachten had deze procedure zich al herhaald? Vier? Vijf? Hij probeerde ze te tellen, maar hij kon het zich niet goed herinneren. Het was al te gewoon geworden.

‘Ben je de laatste tijd nog naar je werk geweest?’ vroeg ze, terwijl ze zich op de rand van zijn bank liet zakken.

Kurt schudde zijn hoofd. ‘Ik mag niet werken zolang jij me niet hebt opgelapt, dat weet je toch?’

‘Je bent niet ingestort, Kurt. Maar je hebt wel pijn. Hoezeer je jezelf ook van het tegendeel probeert te overtuigen. Je hebt een zware hersenschudding opgelopen, een schedelfractuur en daarbij een emotioneel trauma. Maandenlang heb je alle symptomen van een traumatische hersenkneuzing gehad. En een paar daarvan zijn nog niet uitgewerkt. Bovendien ben je een schoolvoorbeeld van iemand met een overlevingsschuld.’

‘Er is niets waar ik me schuldig over hoef te voelen,’ hield hij vol. ‘Ik heb alles gedaan wat ik kon.’

‘Dat weet ik,’ zei ze. ‘Alle betrokkenen weten dat. Maar jij gelooft ’t zelf niet.’

Hij wist niet wat hij moest geloven. Letterlijk.

‘Zelfs Brian Westgate weet dat wat jij hebt geprobeerd een heldendaad was.’

‘Brian Westgate,’ mompelde Kurt minachtend.

Ze hoorde het toontje waarop hij dit zei. Het betekende dat hij geïrriteerd raakte. Maar ze ging het niet uit de weg.

‘Hij wil je toch graag ontmoeten, weet je. Je de hand schudden. Je bedanken.’ Ze wachtte even. ‘Heb je op zijn telefoontjes gereageerd?’

Natuurlijk had hij dat niet. ‘Ik had ’t nogal druk.’

Ze nam hem aandachtig op, lichtjes knikkend. ‘Dat is het, toch?’
‘Wat is wat?’

‘Jij zou met Sienna gaan trouwen, maar jij hebt haar laten zitten. Als je dat niet had gedaan, had ze Westgate niet ontmoet. Geen Westgate, geen jacht. Geen jacht, geen storm. Geen storm, geen zinkend schip. En geen mislukte poging om haar te redden. Dat is wat je jezelf kwalijk neemt.’

Overlevingsschuld was gecompliceerd. Dat wist Kurt. Hij had vrienden die uit Irak en Afghanistan waren teruggekeerd. Zij hadden heldendaden verricht, waren veel heldhafter dan hij ooit was geweest, en toch gaven ze zichzelf de schuld van veel dingen die fout waren gegaan.

Hij zuchtte en keek weg. Wat ze hem voorhield was maar al te waar, maar vanwege redenen die hij nu niet nader wilde verklaren, hielp hem dat bitter weinig. Hij richtte zijn aandacht weer op de aspirine, draaide de dop van het flesje, wierp een paar pillen in zijn mond en spoelde ze weg met een slok whisky.

Nu hij in elk geval iets tegen zijn hoofdpijn had gedaan, richtte hij zich weer tot Anna en probeerde aardiger tegen haar te zijn. ‘Wat maakt ’t uit?’ vroeg hij. ‘Waarom vind je dit zo belangrijk?’

‘Omdat het m’n werk is,’ antwoordde ze. ‘En omdat ik zo dwaas ben meer om je te geven dan normaal gesproken bij een patiënt.’

‘Nee,’ zei hij corrigerend, ‘waarom is het zo belangrijk of ik ze al dan niet zie in m’n droom? Daar vraag je steeds naar. Waarom is dat voor jóú zo belangrijk?’

Ze zweeg en keek naar hem op. In haar blik school een mengeling van sympathie en frustratie. ‘Het is niet belangrijk voor mij,’ antwoordde ze. ‘Dat is het voor jou.’

Kurt staarde voor zich uit.

‘Gebaseerd op wat je me hebt verteld, verlopen de dromen steeds op dezelfde manier,’ verduidelijkte ze. ‘Behalve dat je in de helft van de gevallen die blonde blanke vrouw en een van haar kinderen ziet, terwijl je in de rest uitsluitend afval en lege reddingsvesten ziet. Je

weet zelfs niet zeker of die vrouw Sienna is. Maar in al die gevallen, in de realiteit en in je verbeelding, kon je ze niet bereiken, het schip zonk en helaas zijn ze omgekomen. Einde verhaal.'

Ze hief haar hoofd iets op. Haar gezicht straalde een en al empathie uit. 'Voor de rest van de wereld maakt dat niet uit omdat de afloop hetzelfde is. Maar deze elkaar afwisselende dromen – deze elkaar afwisselende realiteiten – die zijn voor jou wel degelijk van belang, anders zouden ze niet steeds terugkomen. Hoe eerder je erachter komt waarom dat is, des te sneller zul je je weer beter gaan voelen.'

Hij bleef voor zich uit staren. Ze was dichterbij de waarheid dan ze beseftte.

'Ik begrijp 't,' was alles wat hij kon zeggen.

Ze zuchtte. 'Ik had hier nooit naartoe moeten komen,' zei ze, waarna ze haar sneakers pakte en aantrok. 'En ik had je eigenlijk ook niet mogen kussen, maar ik ben blij dat ik het wel heb gedaan.'

Ze stond op en greep haar jas van een kapstok bij de deur. 'Ik ga naar huis,' vervolgde ze. 'Ga weer aan het werk, Kurt. Het zou je goed doen. En ga naar Westgate. Hij is momenteel in Washington. Hij doet morgen een belangrijke aankondiging op de trappen voor het Smithsonian. Hij is misschien toch niet zo'n klootzak als jij denkt. En het geeft jou mogelijk ook wat meer duidelijkheid.'

Ze trok haar jas aan en opende de deur, waarop het geluid van de op de oprit neerkletterende regen tot in de kamer doordrong. Ze stapte naar buiten en trok de deur achter zich dicht. Na een paar seconden sloeg de motor van haar Ford Explorer aan, gevolgd door het geronk van de weggrijdende auto de heuvel op naar River Road.

Kurt staaarde nog een lange minuut in gedachten verzonken voor zich uit. Leegde met een flinke slok zijn glas en aarzelde of hij zich nog een zou inschenken. Hij zette het whiskyglas neer. Het hielp toch niet.

In plaats daarvan liep hij door de woonkamer en schoof de Arcadia-deur naar het dakterras open. De gestaag neerkletterende regen sijpelde als kwikzilver over een laboratoriumschaaltje langs het pas

geverfde hout. De rivier was een vlakte van opspattende waterdruppels, net als de zee in zijn droom.

Waarom was dit zo belangrijk voor hem?

Hij liep naar de balustrade. Hij raakte doorweekt van de regen en dat leek iets van zijn pijn te verdrijven. In de verte links van hem zag hij de rode achterlichten van Anna's Ford kleiner worden.

Waarom zocht hij elke keer als de droom begon steeds krampachtiger naar de waarheid?

Hij kende het antwoord op dit mysterie, dat was hem al weken geleden duidelijk geworden, maar hij had het verzwegen. Hij kon het niemand vertellen en zijn therapeute al helemaal niet.

Drijfnaat liep hij weer naar binnen, greep een handdoek om zijn handen en gezicht af te drogen en liet zich in de stoel voor zijn bureau vallen.

Hij wierp de handdoek opzij, zette de computer aan en wachtte tot het scherm oplichtte. Na het intypen van zijn wachtwoord klikte hij op een icoontje, waarop hem om een volgend wachtwoord werd gevraagd. Er verscheen een reeks gecodeerde e-mails.

De laatste was afkomstig van een ex-agent van de Mossad die hij via via kende. Er was geld overgemaakt en ontvangen, en de man had zich bereid verklaard een gerucht te onderzoeken.

De e-mail was nogal zakelijk opgesteld.

Kan de aanwezigheid van Sienna Westgate in Mashhad en omgeving bevestigen noch ontkennen.

Mashhad was een stad in het noorden van Iran, waarvan werd vermoed dat er het hoofdkwartier gevestigd was van een nieuwe technische eenheid in dienst van het Iraanse leger. Niemand kon met zekerheid zeggen waar ze mee bezig waren, maar men veronderstelde dat de Iraniërs verwoede pogingen deden zowel cybeveiligheid en aanvalskracht te verbeteren. Verbitterd door het feit dat de vs op de een of andere manier een virus, dat als Stuxnet bekend was, in

hun nucleaire opwerkingsfabrieken hadden verspreid, waardoor een duizendtal peperdure centrifuges doldraaiden tot ze explodeerden, waren de Iraniërs niet alleen op zoek naar een betere beveiliging, maar planden ze ook een tegenaanval.

Bij dat laatste leken buitenlanders betrokken die men, soms zelfs onder bewaking, Mashhad in en uit had zien gaan.

Kurt las de rest van de e-mail.

Uit gezaghebbende bron heb ik vernomen dat er drie westerse individuen, twee mannen en een vrouw, enige tijd in Mashhad waren. Ze bevonden zich daar gedurende ten minste negentien tot mogelijk dertig dagen. Het is niet duidelijk of deze individuen gevangenen waren of betaalde deskundigen. De beschrijving van de vrouw komt qua lengte en leeftijd overeen met mevrouw Westgate, maar wijkt af qua haarkleur. Er zijn geen foto's beschikbaar. Bewuste persoon leek niet gewond of op een of andere wijze bij dagelijkse activiteiten betrokken.

Men heeft haar het verdachte defensiegebouw in het noorden van Mashhad onder lichte bewaking zien in en uit gaan. Van dwang leek geen sprake. Van mishandeling is niets gebleken. Van alle drie de individuen is gezien dat ze eenentwintig dagen geleden met een klein vliegtuig zijn vertrokken. Er is geen enkele informatie gevonden die ook maar enige zekerheid verschaft omtrent de bestemming, het vliegtuig, hun huidige verblijfplaats of toestand waarin de personen aan boord verkeren.

Kurt sloot het bestand.

Waarom was wat hij in zijn dromen zag zo belangrijk? Omdat hij er ondanks alle bewijzen van het tegendeel van overtuigd was dat Sienna nog leefde. En als ze leefde, kon hij maar één reden verzinnen waarom ze voor de Iraniërs zou werken: haar kinderen Tanner en Elise. Ze werden door iemand gegijzeld die hen als pressiemiddel tegen haar gebruikte.

Hij wist dat dit een enkel uit veronderstellingen opgebouwde gedachtegang was. Gezien de feiten was het irreëel en onrealistisch, maar toch voelde hij met elke vezel van zijn lijf dat zijn vermoeden juist was.

Alleen die dromen maakten hem aan het twijfelen.

Wanneer de lege salon en het verlaten jacht zijn daadwerkelijke herinneringen betroffen, had hij alle reden om hoop te blijven koesteren en op zijn intuïtie te vertrouwen.

Maar als hij echt Sienna en haar dochter had zien verdrinken – en in zijn onderbewustzijn probeerde zijn herinneringen te herschrijven en te vervangen door iets waarvan hij wist dat het slechts een door hem gewenste realiteit was –, dan balanceerde hij op het randje van waanzin en zou één misstap een val in de afgrond betekenen.

